

Predikan 15:e e tref. 2013. Lycksele kyrka och Björksele kyrka. "Ett är nödvändigt"

1 Kung. 17:8-16, Apg. 4:32-35, Matt. 11:28-30

I tisdags lyssnade jag på radioprogrammet Ring P1, där människor får ringa in och säga i stort sett vad de vill om vad de vill. Man pratade bland annat om det beslut Migrationsverket tog här om dagen att de som kommer som flyktingar från Syrien ska få permanent uppehållstillstånd i Sverige. Och det väckte många reaktioner i radion. Både positiva och negativa.

Men en kvinna reagerade såhär: (fritt tolkat) Vi kan inte ta emot fler flyktingar i Sverige. Det finns så mycket problem här i Sverige med arbetslöshet och fattigdom. Sjukvården har inga resurser och skolorna måste spara. Vi måste se till vårt eget och att vi i Sverige har det bra innan vi kan hjälpa andra! Nu får det vara slut på att ta emot flyktingar! (Vi får lyssna på en bit av samtalet) -4:36, 4:20, 4:00 eller 3:11

Riktigt så drastiska kanske inte alla är. Men jag anar ofta liknande tankegångar.

Både på individnivå, och allt mer också på nationsnivå.

Vi måste se om vårt eget hus först! Eller för att uttrycka det på annat sätt: Alla bara tänker på sig, det är bara jag som tänker på mig!

Men vilka är vi som i sådana fall ska få finnas i det fina varma huset och vilka är det som ska få frysa utanför?

I dagens första text, GT-texten, hörde vi om en kvinna som verkligen hade skäl att se om sitt hus.

Vi ska få ta en titt på just den berättelsen om Elias möte med änkan i Sarefat och se vad den vill säga oss om detta.

(Minns ni vad vi läste?)

Bakgrund

Bakgrunden till denna berättelse är nog så intressant. Kungen i Israel: Achav är en ond kung. Man kan tänka sig att han då gjorde många onda saker. Men det som framför allt berättas om honom är att han på grund av sin hustru Isebel började tillbe en annan gud än Herren, Israels Gud. Nämligen avguden Baal. Och dessutom försökte Isebel döda Herrens profeter. För att få dem att inse allvaret i detta och få dem att hitta tillbaka till Israels Gud igen blir det torka och hungersnöd i landet. Och Elia, som är Herrens profet, får uppdraget att berätta detta för kung Achav. (GT är fullt av Bilder och detta blir också en bild: den andliga torkan som avgudadyrkan innebar fick sin motsvarighet i en veklig fysisk torka)

Det underliggande budskapet är att det finns bara en Gud och det är Herren. Det är honom vi ska hålla oss till! (Utan honom svälter vi ihjäl!)

Berättelsen

Hungersnöden drabbade dock inte bara kungen, utan hela landet. Så också denna änka som Elia träffar i Sarefat. Hon håller på att samla ved för att baka bröd av det sista mjölet och den sista oljan hon hade kvar. Hon hade inte mycket, och de berättar hon för Elia när han ber henne om en bit bröd.

Kanske gick hon där och tänkte: Alla tänker bara på sig, det är bara jag som tänker på mig... det gäller att se om sitt hus... o.s.v. Det är lätt att tänka så, precis som kvinnan i Ring P1.

Vi vill vara trygga, Vi vill ha det bra. Vad det för konsekvenser för andra är då inte alltid lika viktigt.

I Israel på Elias tid dyrkade man Baal. Också vi har våra avgudar. Och ofta ofta är det tryggheten i våra pengar och våra egendomar. Just det som berättelsen om änkan handlar om. Vilken Gud har vi? Är det Herren Jesus Kristus, eller är det all den yttre trygghet som vi är så vana att ha runt omkring oss?

Vad är det verkligt nödvändiga i våra liv?

Jag tror det kan vara bra att fundera över det då och då. Inte vad vi rent teoretiskt tycker är det verkligt nödvändiga, utan det som rent faktiskt i våra levda liv är det som vi ser som det nödvändiga.

Finns det saker i livet som vi skulle må bra av att prioritera mer och saker vi skulle behöver prioritera mindre? Var har vi den djupaste förankringen i våra liv?

Jag tänker att änkan hade två val när hon mötte Elia. Att se om sitt hus, äta sig mätt men så småningom ändå svälta ihjäl eller gå en osäker väg i att öppna upp sitt hem för Elia, dela med sig av det hon hade och så lita på Elias ord om att maten skulle räcka - och vinna livet.

Jag tänker att vi faktiskt är i samma situation som denna änka att vi har två val som människor: att stänga in oss och bevara det vi har på egen hand – och så förtvina och svälta ihjäl (kanske inte alltid kroppsligen, men åtminstone andligen) eller att öppna oss och ge för att kunna ta emot.

Det är inte alltid lätt att släppa taget om tryggheten och våga lita på att vägen bär. Men Elia hade samma hälsning till änkan som så många av Guds budbärare har kommit med både förr och senare: ”Var inte rädd”. Det är hälsningen till oss också. Var inte rädd. Gud är med dig! Han har omsorg om dig!

Vi måste se om vårt eget hus först! Alla bara tänker på sig, det är bara jag som tänker på mig!

Så hade änkan som Elia mötte kunnat tänka – med all rätt! Hon hade inte mycket att leva av.

Vem hade missunnat henne sin sista brödkaka?

Så hade de första kristna också kunnat tänka. Varför ska jag hjälpa de som har de sämre ställt än jag? Det är inte mitt fel att andra är fattiga eller sjuka. Jag måste se till så att jag och min familj har det bra, så får andra sköta resten.

Men de tänkte inte så. Vad var det som det stod i Apostlagärningarna?

”Alla de många som hade kommit till tro var ett hjärta och en själ, och ingen betraktade något av det han ägde som sitt; de hade allt gemensamt... Ingen av dem led någon nöd.”

Det händer mirakel när vi slutar att krampaktigt hålla vårt liv i våra egna händer och vågar kasta oss i Guds händer. När vi vågar dela med oss och tro att det räcker ändå. Trots vår brist, trots vår tomhet.

Änkan fick se det

De första kristna fick se det

Jag tror att vi kan få se det idag också

Brödet räcker till många fler än vi trodde.

Många, många är berättelserna om hur Gud har gripit in i den största tomheten och nöden.

Andligt, psykiskt eller fysiskt. Det är som att tomheten ger en ny öppenhet. Vi har inget annat val än att förlita oss på Gud.

Hur kan det komma sig?

Jo, för att Gud vill det. Det är välsignat att dela med sig.

När vi lägger våra liv i Jesu hand händer det fantastiska saker!

”Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan ska inte ta slut och oljan i kruset ska inte tryta fram till den dag då Herren låter regnet falla över jorden.”

Det är Guds löfte till dig och mig idag också. Gud själv delar våra liv! Han är med oss i alla våra glädjeämnen och våra bekymmer.

Men han gör mer än så – han delar SITT LIV med oss! Och det gjorde han en gång för alla på korset. Där inte bara gick han vid vår sida genom livet, där offrade han sitt eget liv för att ge det till oss.

Det är välsignat att dela med sig, det gäller också Guds egen son. Han som gav oss sitt eget liv, och som därför har blivit ett liv i överflöd för var och en som tror på honom. Jesus höll inte krampaktigt fast vid sitt liv för att spara det åt sig själv, nej han gav det åt dig!

”Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.” (Fil.2:6-11)